

като криле палтата метнати по гърбовете на момчетата.

Изведнажъ, една по-силна вихрушка грабна шапката на Любена и тя се търкули надолу по стръмнината. Той хукна подире ѝ. Затича следъ него и Вълчо, и следъ минута се скриха задъ храсталацитѣ.

Слави седна да ги дочака. Мина малко време, той извика:

— Е-хо! Е-хо! — Никой не се обади.

— Е-хо! Е-хо! — повтори той. Пакъ нѣма отговоръ.

— Ха сега де! И тазъ добра! Ами ако се е загубилъ!...

Той скочи и тръгна по пжтеката надолу, като викаше отново:

— Е-хо! Любене-е!